

Arrest

nr. 308 266 van 13 juni 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2023 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van G.B., haar dochter die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 14 juli 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 18 juli 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.01.2023 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voornaam: S. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...).1970

Geboorteplaats: K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.01.2023 gezinshereniging aan in functie van haar dochter G. B. (...) (RR. xxx), van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15-2.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger ,er van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn vanuit het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd:

- Internationaal reispaspoort Turkije betrokkene (xxx), afgeleverd op 18.05.2022 met Belgisch visum met in- en uitreisstempels dd., 28.10.2022

- Bewijzen geldstorting Garanti BBVA vanwege G. Z. (...) dd. 09.05.2022, 01.08.2022 G. D. (...) dd. 06.04.2022, 27.04.2022, 24.06.2022 en G. R. (...) dd. 31.05.2022 met allen telkens een onbekende (of onleesbare) begunstigde. Hoe dan ook, deze storting betreffen geen (aangetoonde) storting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het zijn immers vooreerst allen storting van derden. Voor zover betrokkene met deze enkele storting wel degelijk zou willen voorhouden dat zij ten laste is/was, zouden deze bovendien impliceren dat betrokkene ten laste zou zijn geweest van anderen, maar niet van referentiepersoon.

- Documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches van tewerkstelling bij O. M. (...) voor de periode december 2022 - februari 2023 vergezeld van arbeidsovereenkomst van bepaalde tijd (tot 07.03.2023). Nazicht in Dolsis leert ons inmiddels dat de arbeidsovereenkomst weliswaar werd verlengd, maar sinds 07.06.2023 alle tewerkstelling bij O. M. (...) werd beëindigd. Alsook loonstaat Randstad op naam van G. R. (...) week 51 van het jaar 2022, arbeidsovereenkomst en loonbrief november 2022 op naam van G. D. (...). Met de inkomsten van de referentiepersoon kan geen rekening worden gehouden gelet deze inmiddels achterhaald zijn. Ook de inkomsten van derden (R. (...) en D. (...)) kunnen niet in overweging worden genomen, het zou samen met bovenstaande storting immers impliceren dat zij ten laste zou zijn van allerhande derden, maar niet van referentiepersoon

- Deel van een document FOD Financiën zonder vermelding van enige persoonsgegevens, noch vermelding van inkomsten. Gezien er geen persoonsgegevens op het document op te merken zijn, kan deze niet aan betrokkene noch aan referentiepersoon gelinkt worden. Bijgevolg kunnen we deze bewijzen dan ook niet in overweging nemen voor de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Huurcontract voor appartement met opgegeven verhuurder referentiepersoon met goed gelegen te (...)

- Niet-ondertekende verklaring op eer dd. 08.01.2023 opgesteld door B. (...), D. (...) & R. (...). Gelet het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, kan deze verklaring niet als afdoende bewijs worden aangenomen van het ten laste zijn/onvermogen van betrokkene. Betrokkene laten het na verifieerbare bewijzen voor te leggen daaromtrent.

- Onvertaald Turks doktersattest dd. 27.10.2022 met vermelding van naam betrokkene, onvertaalde document “Huurcontract Turkije”, onvertaald Turks “medicatie bewijs” dd. 27.10.2022 Dr. C. O. (...), onvertaalde Turkse verklaring op eer dd. 15.03.2022 opgemaakt door N. G. (...). Echter, gezien deze documentatie niet voorzien is van een beëdigde vertaling zijn we niet in de mogelijkheid de inhoud van deze documenten te verifiëren. Voor zover de inhoud overeenstemt met de handgeschreven informatie, dient dan

nog opgemerkt te worden dat ook daaruit geen ten laste zijn of onvermogen van betrokkene zou kunnen worden afgeleid. Er zou enkel uit kunnen blijken dat betrokkene pillen kreeg voorgeschreven voor een medische problematiek waarmee ze te kampen heeft/had, waarvoor ze dus reeds in behandeling is in het land van herkomst en waarvoor ze tweewekelijks werd opgevolgd. Dat haar medische situatie een gevolg zou zijn van gemis van haar kinderen en dat zij in Turkije alleen zou zijn is een loutere blote bewering die niet wordt gestaafd door objectieve, verifieerbare stukken. Bovendien zijn dit geen criteria voor het verkrijgen van het verblijfsrecht in onderhavige procedure.

- Document OCMW Bilzen dd. 26.01.2023 waaruit blijkt dat referentiepersoon geen leefloon en/of financiële steun ontvangt. . ;

Voor wat het onvermogen betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niets heeft voorgelegd ter staving van haar onvermogen in het land van herkomst of origine. Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst of origine, kan dan ook niet gesteld worden dat betrokkene op enige financiële ondersteuning aangewezen was om te voorzien in haar basislevensonderhoud, laat staan dat er sprake zou zijn geweest van enige ondersteuning van referentiepersoon aan betrokkene. Een attest van ongehuwdheid ontbreekt bovendien eveneens in dossier, net zoals documenten waaruit blijkt dat betrokkene tot op heden niet ten laste viel/valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk niet werden gevoegd bij de bewijsstukken.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 16.01.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Daarbij dient aangestipt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het "verblijfsbesluit", van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen {cf, RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954}.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger Verweten wordt resp. het beoogde doel¹.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 September 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige

algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel².

2.1.1. Schending van art. 42 § 1 vreemdelingenwet en art. 52, §4 koninklijk besluit - geen beslissing vóór het verstrijken van de termijn

Art. 42 §1 vreemdelingenwet stelt expliciet het volgende:

"het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. "

Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting en de verwijdering van vreemdelingen stelt expliciet het volgende:

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In verschillende recente arresten zie o.m.: RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12-2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688 stelde de RvV dat art. 52 §4; tweede lid Verbljfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, kan toegepast worden, wat in casu gebeurde in hoofde van verzoeker.

Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend.

Artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft. Uit deze duidelijke bewoordingen blijkt dat de verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag.

Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij heeft nagelaten om de bestreden beslissing binnen de wettelijke termijn van zes maanden te nemen daar verzoeker zijn Bijlage 19ter immers van 10/01/2023 dateert alwaar expliciet vermeld staat dat de verwerende partij een beslissing diende te nemen uiterlijk op 09/07/2023, wat in casu niet gebeurde. De bestreden werd pas genomen op 14/07/2023.

"De verzoekende partij noch de verwerende partij kunnen zich in het kader van het voorliggende geschil bovendien dienstig beroepen op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Diallo (HvJ 27 juni 2018, C-246/17). Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van haar minderjarige Belgische zoon, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer. Dit blijkt overigens ook niet uit het administratief dossier. Aldus staat het buiten elke betwisting, en wordt door geen enkel element uit het rechtsplegingsdossier ontkracht, dat het gaat om de weigering van een verblijfsaanvraag van een derdelander als ander familielid van een Belgische onderdaan die geen gebruik

heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer binnen de Unie. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, is artikel 10' van de Burgerschapsrichtlijn en de uitlegging hiervan in het arrest Diallo van het Hof van Justitie in de voorliggende zaak niet van toepassing (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533)." (Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 244.323 dd. 17/11/2020).

Artikel 10 Burgerschapsrichtlijn³ stelt expliciet dat het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Unieburger binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag, vastgesteld wordt door de afgifte van een verblijfskaart.

Het begrip 'afgifte' houdt volgens het Hof noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn. Dit geldt volgens het Hof ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Verzoekster diende derhalve effectief in het bezit gesteld van een F kaart.

In het Diallo-arrest⁴ stelde het Hof van Justitie dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling zou het bijgevolg mogelijk maken dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden.

Uiteraard is het zo dat niet alle derdelanders een verblijfsrecht ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeed aan allé voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken zoals infra nader toegelicht.

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde stelde al reeds dat niettegenstaande het het HvJ oordeelde dat de Belgische verblijfswetgeving niet conform is aan de Burgerschapsrichtlijn, er niet aan toe doet. Wanneer een staat zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontnemen, beroept deze staat zich op de eigen fout. Volgens de rechtbank kan dit voorts niet op grond van volgende rechtsprincipes: 'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen en 'patere legem quam ipse fecisti': het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen.⁵

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeden aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Nederlands meerderjarig kind.

2.1.2 Ten laste van de referentiepersoon - voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekers

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing dat verzoekers voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst (in casu Turkije) financieel ondersteund werden door haar Nederlandse dochter en meent verwerende partij te stellen dat verzoekers niet aantonen onvermogen te zijn in Turkije.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht⁶ en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie⁷.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner⁸.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden⁹.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie¹⁰.

Verwerende partij kan niet ernstig in de bestreden beslissing betwisten dat de aan verzoekers verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie. Het is dus geen absolute voorwaarde.

Er werden effectief overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden voorgelegd, doch werden deze stortingen uitgevoerd door de andere EU kinderen van verzoekster.

Het bewijs van onvermogen van verzoekers in samenspraak van de financiële stortingen tonen onstuitbaar aan dat verzoekers de maanden vóór de aanvraag gezinshereniging, afhankelijk waren van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen.

Verzoekers voeren dan ook aan dat het ten laste zijn met de nodige soepelheid moet beoordeeld worden door de DVZ. Verzoekster werd effectief in het verleden financieel ondersteund door haar Nederlandse (EU) kinderen. Verwerende partij had zondig hieromtrent aanvullende informatie kunnen verzoeken aan verzoekster of had op eigen initiatief in het rijksregister deze informatie kunnen verifiëren; temeer daar ze allen dezelfde familienaam dragen namelijk G. (...) zoals de referentiepersoon B. (...) (NN: xxx).

Inzake de onbekende of onleesbare begunstigde op deze geldstortingen, wenst verzoekster op te merken dat zij de originele stortingsbewijzen bij de ABS te Bilzen heeft neergelegd, die ze op haar authenticiteit en leesbaarheid heeft kunnen toetsen, met dien verstande dat de DVZ deze documenten desgewenst nogmaals kon verifiëren en zondig nogmaals deze stukken had kunnen controleren.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV26 oktober 2018, nr. 211.725).

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).¹¹

Deze materiële steun moet verzoekers toelaten om minimaal te kunnen overleven in hun herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen.

Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

De RvV oordeelde al eerder dat de kern van het begrip 'ten laste' vereist vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.¹²

Desalniettemin blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, quod certa est, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Het is derhalve manifest incorrect en duidelijk in strijd met de objectieve stukken in het AD om te stellen dat verzoekers niet aangewezen was op de financiële stortingen vanwege hun Nederlandse dochter en kinderen.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit gegeven wordt niet betwist onderzocht in de bestreden beslissing.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn ligt derhalve bij verzoeker.

TEN TWEEDE moeten verzoekers tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten hadden om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

De RvV oordeelde al eerder dat de kern van het begrip 'ten laste' vereist vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.¹³

Desalniettemin blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, quod certa est, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijk aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/1-2, punten 23,26 en 27).

Verzoekster werd gedurende een lange periode financieel ondersteund door haar Nederlandse kinderen, die allen in België gevestigd zijn.

o TEN DERDE verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Verzoeker verwijst naar nr. 192 593 van 27 september 2017 in de zaak RvV X / II

"De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie en zij deze burger "begeleiden of zich bij hen voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen."

Verzoekster stelt bovendien dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds ten laste is van haar EU dochter en EU kinderen. Verzoekster verwijst hiervoor naar het effectieve samenwonen met zijn EU kinderen.

De Raad van State stelde in zijn arrest van 6 november 2019 met nummer 245.995 allereerst reeds op duidelijke wijze dat een interpretatie conform de richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is. Zo stelde de Raad van State als volgt:

"Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat 'recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door eerste verzoekster ingediende aanvraag, die tot de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 "tot wijziging

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150). "Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. "

"Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kunnen de verzoeksters niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie."

o TEN VIERDE had verwerende partij eerst een behoefteanalyse moeten maken van het gezin, dewelke zij precies overbodig vindt.

Dat verzoekster stukken heeft toegevoegd aangaande de vaste maandelijkse kosten en lasten en dat uit de diverse bijgebrachte stukken nergens uit blijkt dat verzoekster ten laste is van de sociale bijstand. Verwerende partij had dit gegeven kunnen verifiëren.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan.

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoekster aanvullende bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. In concreto vormen de inkomsten van de bestaansmiddelen van de andere gezinsleden in het licht van de aanvraag gezinshereniging tevens een bron van inkomen. Het inkomen van verzoekster haar gezinsleden kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Minstens mocht van verweerder als zorgvuldig handelend bestuur in de voorliggende situatie, zeer sterke aanwijzingen voorhanden waren dat de attesten, ten laste werden voorgelegd, worden verwacht dat de DVZ verzoekers nog de mogelijkheid had geboden dit te verduidelijken voor het nemen van de bestreden beslissing.

Deze attesten werden zonder een objectieve analyse en motivering buiten spel geplaatst.

Verzoekster is immers na hun aankomst naar België niet meer terug gekeerd naar Turkije. Het tegendeel wordt door verwerende partij onder geen enkel beding aangetoond.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging.

Conclusie: er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling ten laste van de Unieburger in hoofde van verzoekster niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoekster primordiale attesten aan het administratief dossier heeft gevoegd. Verwerende partij diende alle opgeworpen attesten in het kader van de bestreden aanvraag in ogenschouw te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van verzoekster.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar dochter en EU kinderen en verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van allé bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”

3.2. Beoordeling

3.2.1. In de uiteenzetting van het middel verwijst de verzoekster naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Deze uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Hoewel de verzoekster in de uiteenzetting van het middel verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster verzuimt om concreet aannemelijk te maken hoe de bestreden beslissing precies zou strijden met de verplichting om te voorzien in een afdoende motivering. De louter juridisch-technische inleiding waarbij de verzoekster de draagwijdte schetst van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, volstaat hiertoe uiteraard niet.

Eenzelfde vaststelling geldt voor de louter rechtstheoretische toelichtingen, in de uiteenzettingen van het enig middel, omtrent het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoekster voert de schending van het evenredigheidsbeginsel niet aan in de aanhef van het enig middel en zij licht ook niet concreet toe hoe het evenredigheidsbeginsel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Het middel is, in de hierboven aangegeven mate, niet-ontvankelijk.

3.2.2. Het is niet betwist dat de verzoekster op 10 januari 2023 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op gezinshereniging met haar dochter G.B., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

De verzoekster benadrukt dat zij haar verblijfsaanvraag had ingediend op 10 januari 2023 en er pas op 14 juli 2023 een beslissing werd genomen; dit is buiten de voorziene termijn van zes maanden zodat haar een F-kaart diende te worden afgegeven.

Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekster de schending aanvoert, luidt als volgt:

*“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.
(...)”*

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 10, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat stelt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

De verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt:

“§ 4 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de verzoekster er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekster maakt niet hard dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet om te genieten van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger.

In het arrest *Diallo t/Belgische Staat* van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17 stelde het Hof van Justitie dat nationale regelingen geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het Unierecht (punt 46) en dat de declaratoire aard van verblijfskaarten niet meer doet dan een reeds bestaand recht bevestigen (punt 49). Volgens het Hof verzet de Burgerschapsrichtlijn zich tegen een regeling waarin het uitblijven van een beslissing binnen de zes maanden na de aanvraag gelijkgesteld wordt met een goedkeuringsbesluit (punt 51). Het Hof oordeelt dat dergelijke regeling haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn voor zover zij het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

In punt 56 van voornoemd arrest stelt het Hof van Justitie als volgt:

“Gelet op het voorgaande moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, *Pfeiffer e.a.*, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 – C-380/07, *Angelidaki e.a.*, punten 197 en 198; en HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat

nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat een beslissing moet worden genomen binnen een termijn van zes maanden en in wezen niet verder gaat dan artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn zoals geïnterpreteerd in het arrest *Diallo* van het Hof van Justitie. Er kan niet uit worden afgeleid dat de overschrijding van de termijn van zes maanden aanleiding kan geven tot de automatische afgifte van de verblijfskaart zonder dat daarbij werd nagegaan of aan de voorwaarden werd voldaan.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bevat de verdere uitvoeringsmaatregelen en modaliteiten met betrekking tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Waar artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat *“als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, (...) de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af(geeft)”*, laat het toe dat een verblijfskaart automatisch wordt afgegeven bij overschrijding van de termijn van zes maanden, zonder dat de grondvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht werden nagegaan.

In het arrest *Diallo* kan worden gelezen dat de wijze waarop de Belgische wetgever gebruik heeft gemaakt van zijn procedurele autonomie, zoals bepaald in artikel 10, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn, afbreuk doet aan de nuttige werking ervan. Meer bepaald wordt het volgende gesteld:

“45. In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, Bensada Benallal, C-161/15, EU:C:2016:175, punt 24).

46 Daarbij verzet het Unierecht zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.

47 Dienaangaande blijkt uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, daarvan wordt „vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38 zijn.

48 Volgens vaste rechtspraak van het Hof schept de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten, maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten van 21 juli 2011, Dias, C-325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 60).

49 De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, Metock e.a., C-127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, Dias, C-325/09, EU:C:2011:498, punt 54).

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.”

Artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit is aldus manifest in strijd met artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en het arrest *Diallo* indien de toepassing ervan leidt tot de afgifte van een verblijfskaart zonder dat voorafgaandelijk werd nagegaan of is voldaan aan de voorwaarden. Een richtlijnconforme interpretatie kan *in casu* geen soelaas bieden.

Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de Europese Unie uit te leggen en toe te passen, moet de rechter, op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht buiten toepassing laten. Deze verplichting volgt uit de voorrang van het Unierecht (HvJ 19 januari 2010, Küçükdeveci, C- 397-403/01, punt 51 en het hierin aangehaalde arrest *Mangold* van 22 november 2005, C-144/04, punt 77). De rechter moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, *ITC*, C-208/05; van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77; van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09 en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

In casu kan de Raad om nuttige werking en dus voorrang te verlenen aan het Unierecht dan ook niet anders dan artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit buiten toepassing te laten.

De verzoekster verwijst nog naar een aantal arresten van de Raad en meent uit deze arresten te kunnen afleiden dat artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F-kaart als de DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, toegepast kan worden.

De verzoekster lijkt niet uit te gaan van een juiste lezing van deze arresten. Hoe dan ook hebben deze arresten geen precedentenwerking zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

De verzoekster citeert uit 's Raads arrest met nummer 244 323 van 17 november 2020. In dit arrest zette de Raad uiteen dat de partijen zich niet konden beroepen op het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-246/17 van 27 juni 2018 in de zaak *Diallo*, nu de verzoeker daar gezinshereniging had aangevraagd in functie van zijn minderjarige Belgische zoon die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer zodat er in die zaak geen aanknopingspunt is met de bepalingen van het Unierecht.

Precies hierin verschilt deze zaak van deze van de verzoekster. De verzoekster diende op 10 januari 2023 immers een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op gezinshereniging met haar dochter G.B., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zodoende is de Burgerschapsrichtlijn met inbegrip van de uitlegging hiervan in het arrest *Diallo* van het Hof van Justitie, in tegenstelling tot de zaak waarnaar de verzoekster verwijst, in deze zaak wel aan de orde.

De verzoekster verwijst nog naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde. Zij betoogt dat deze rechtbank reeds oordeelde dat de Belgische verblijfswetgeving niet conform is aan de Burgerschapsrichtlijn er niet toe doet. Wanneer een staat zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te onttrekken dan beroept de staat zich op zijn eigen fout. De verzoekster betoogt dat dit niet kan op grond van het rechtsprincipe dat 'niemand gehoord kan worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen' en 'het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft eerbiedigen'.

De verzoekster kan niet worden gevolgd in de door haar naar voren geschoven redenering. Vooreerst moet erop worden gewezen dat overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie niet enkel rechtscolleges, maar ook bestuursorganen - en dus administratieve overheden zoals de verwerende partij - een onwettige bepaling buiten toepassing moeten laten in geval van strijdigheid met een Europese rechtsnorm (HvJ 22 juni 1989, C-103/88, *Fratelli Costanzo*, punt 33; HvJ 9 september 2003, C-198/01, *Consorzio Industrie Fiammiferi*, punt 49; HvJ 13 juli 1972, C-48/71, *Commissie t. Italië*, punt 7).

De verzoekster kan worden bijgetreden in zoverre zij stelt dat er een verbod op 'neerwaartse verticale rechtstreekse werking' bestaat. Dergelijk verbod houdt concreet in dat een overheid een verplichting volgend uit een rechtstreeks werkende bepaling van een niet (correct) omgezette richtlijn niet tegen een particulier kan afdwingen.

Het is immers vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat een richtlijn uit zichzelf geen verplichtingen aan particulieren kan opleggen. Het Hof benadrukt dat, overeenkomstig artikel 288, derde alinea, van het VWEU, het verbindende karakter van een richtlijn, dat de grondslag vormt voor de mogelijkheid om deze in rechte aan te voeren, slechts bestaat ten aanzien van "*elke lidstaat waarvoor zij bestemd is*" (HvJ 26 februari 1986, C-152/84, *Marshall*, punt 48; HvJ 8 oktober 1987, C-8/86, *Kolpinghuis Nijmegen*, punt 9; HvJ 14 juli 1994, C-91/92, *Faccini Dori*, punt 20; HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, *Pfeiffer*, punt 108; HvJ 24 januari 2012, C-282/10, *Dominguez*, punt 37, HvJ 12 december 2013, C-425/12, *Portgás*, punt 22; HvJ 7 augustus 2018, C-122/17, *Smith*, punt 42). De inroepbaarheid van een niet (correct) omgezette bepaling uit een richtlijn tegen andere actoren dan de staat is derhalve begrensd, in die zin dat ze er niet toe mag leiden dat aan de Europese Unie "*de bevoegdheid wordt toegekend met onmiddellijke ingang de particulieren verplichtingen op te leggen, wat [de Unie] alleen kan in het kader van haar bevoegdheid om verordeningen vast te leggen*" (HvJ 14 juli 1994, C-91/92, *Faccini Dori*, punten 23-24; HvJ 7 augustus 2018, C-122/17, *Smith*, punt 42).

Diezelfde beperking geldt voor het buiten toepassing laten van met het Unierecht strijdige regels van nationaal recht (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Europees Recht* (6^e ed.), Morsel, Intersentia, 2017, p. 605).

Het is aldus uitgesloten dat aan een particulier rechtstreeks een uit een niet (correct) omgezette richtlijn voortvloeiende verplichting wordt opgelegd.

Deze these is echter thans niet aan de orde om de volgende redenen.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat artikel 10, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn een bepaling betreft die procedurele autonomie verstrekt aan de lidstaten. Er is m.a.w. geen sprake van een foutieve of het gebrek aan omzetting van een bepaling van een richtlijn, omdat de lidstaten net zelf mogen bepalen wat de gevolgen zijn van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van de in de nationale wetgeving voorziene termijn. Hier zijn echter grenzen aan, met name mag de nationale regeling niet de doeltreffendheid van de richtlijn ondermijnen en mag ze niet in strijd zijn met de doelstellingen ervan. Artikel 52, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet doet net dat en daarom moet deze bepaling buiten toepassing worden laten.

Een afschaffing van voordelen wordt door het Hof van Justitie voorts niet beschouwd als een “*verplichting*” die aan een particulier wordt opgelegd (cf. HvJ 17 juli 2008, C-152/07 – C-154/07, Arcor AG, punt 38). Het feit dat de verzoekster negatieve gevolgen ondervindt door het buiten toepassing laten van artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit, en met name dat zij haar aanspraak op een verblijfskaart overeenkomstig die bepaling verliest, betekent dus niet dat aan de verzoekster, in strijd met het Unierecht, verplichtingen uit een niet (correct) omgezette richtlijn worden opgelegd.

De verzoekster duidt in haar middel verder ook nergens *in concreto* aan welke verplichting uit de Burgerschapsrichtlijn haar rechtstreeks, zijnde zonder correcte omzetting in het Belgische recht, wordt opgelegd ten gevolge van het buiten toepassing laten van artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit.

Zodoende toont de verzoekster niet aan dat het buiten toepassing laten van laatstgenoemde bepaling in strijd is met het Unierecht.

3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)”

Het is niet betwist dat de verzoekster op 10 januari 2023 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op de gezinshereniging met haar Nederlandse dochter, mevrouw G.B., dit op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Een lezing van de bestreden beslissing leert dat de voornoemde aanvraag wordt geweigerd omdat er niet is voldaan aan de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn, zoals bedoeld in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet diende de verzoekster inderdaad aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit is haar Nederlandse dochter. Het wordt in dit kader niet betwist dat deze voorwaarde inhoudt dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekster en haar dochter van in het land van herkomst, namelijk Turkije. Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid, dient te worden geverifieerd of deze persoon in het land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft omdat hij/zij er niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C-423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, Yuning Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning enerzijds, al dan niet gecombineerd met een bewijs van een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid.

3.2.4. De verzoekster betwist dat zij niet zou hebben aangetoond dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over de door de verzoekster bijgebrachte geldstortingen:

“- Bewijzen geldstortingen Garanti BBVA vanwege G. Z. (...) dd. 09.05.2022, 01.08.2022 G. D. (...) dd. 06.04.2022, 27.04.2022, 24.06.2022 en G. R. (...) dd. 31.05.2022 niet allen telkens een onbekende (of onleesbare) begunstigde. Hoe dan ook, deze stortingen betreffen geen (aangetoonde) stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het zijn immers vooreerst allen stortingen van derden. Voor zover betrokkene met deze enkele stortingen wel degelijk zou willen voorhouden dat zij ten laste is/was, zouden deze bovendien impliceren dat betrokkene ten laste zou zijn geweest van anderen, maar niet van referentiepersoon.”

In casu heeft de verzoekster op 10 januari 2023 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op de gezinshereniging met haar Nederlandse dochter, mevrouw G.B., dit op grond van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het is de verzoekster zelf die er voor koos om een aanvraag in functie van haar Nederlandse dochter, G.B., in te dienen. Zij koos er niet voor om een aanvraag in functie van haar overige kinderen in te dienen. Overeenkomstig artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet dient de verzoekster aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, dit is dus haar dochter G.B. Het stond de verzoekster vrij om een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging in functie van één van haar andere kinderen in te dienen.

De verzoekster betoogt dat de verweerder bijkomende informatie had kunnen vragen of het rijksregister had kunnen consulteren; zodat hij alsdan had kunnen vaststellen dat de bewijzen van geldstortingen afkomstig zijn van personen met dezelfde familienaam als de verzoekster. De verzoekster gaat eraan voorbij dat de bewijslast overeenkomstig artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet op haar rust. Zij had in het kader van haar aanvraag eenvoudig kunnen toelichten van wie de bewijzen van geldstortingen precies kwamen en wat haar relatie tot deze personen is.

Daargelaten de vraag of de stukken in het administratief dossier met betrekking tot de bewijzen van geldstortingen voldoende leesbaar zijn en het nogmaals opvragen van de stukken bij de gemeente daartoe zoden aan de dijk zou brengen, betwist de verzoekster niet dat deze bewijzen van geldstortingen “*allen telkens een onbekende (of onleesbare) begunstigde*” vermelden. De verzoekster licht niet toe waaruit zou kunnen worden afgeleid dat deze stortingen aan haar werden verricht. De verzoekster erkent bovendien dat de bewijzen van geldstortingen niet afkomstig zijn van de referentiepersoon, doch dat deze afkomstig zijn van haar overige kinderen die eveneens in de Europese Unie verblijven.

De verzoekster toont, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat “*(v)oor zover betrokkene met deze enkele stortingen wel degelijk zou willen voorhouden dat zij ten laste is/was, zouden deze bovendien impliceren dat betrokkene ten laste zou zijn geweest van anderen, maar niet van referentiepersoon.*”

Nu de verzoekster er voor koos om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op de gezinshereniging met haar Nederlandse dochter, mevrouw G.B., in te dienen op grond van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, kwam het haar toe om aan te

tonen dat zij ten laste is van haar dochter G.B., waarvan de gemachtigde in de bestreden beslissing op redelijke wijze vaststelt dat de verzoekster dit niet aantoonst met de door haar voorgelegde geldstortingen.

De verzoekster stelt voorts dat de bewijslast in België al te hoog wordt gesteld, dat de DVZ criteria toepast die moeilijk verzoenbaar zijn met “de rechtspraak van het Hof van Justitie” en dat de eis dat men minstens zes maanden financiële steun moet bewijzen strijdig is met de mededeling van de Europese Commissie. Vooreerst dient hieromtrent te worden opgemerkt dat de Belgische wetgeving geen verplichting heeft ingesteld om geldstortingen van minstens zes maanden aan te tonen. Ook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat een dergelijke eis *in casu* werd opgelegd. De verzoekster verduidelijkt voorts niet met welke rechtspraak van het Hof van Justitie deze of gene gehanteerde criteria precies tegenstrijdig zouden zijn.

De verzoekster stelt dat het bewijs van onvermogen “van verzoekers” in samenspraak met de financiële stortingen onstuitbaar aantonen dat “de verzoekers” de maanden voor de aanvraag gezinshereniging afhankelijk waren van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen.

Het is niet betwist dat de verzoekster op 10 januari 2023 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op de gezinshereniging met haar Nederlandse dochter, mevrouw G.B., dit op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 2, lid 2, d), van de Burgerschapsrichtlijn.

Er kan dan ook worden verwezen naar de interpretatie die aan het begrip ‘ten laste’ werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia* t. Migrationsverket). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes* t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het “ten laste zijn” van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekster in het land van herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in de basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

De Raad benadrukt nogmaals dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet de bewijslast op de schouders van de aanvrager rust. In die zin komt het de verzoekster toe om haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen.

De verzoekster betwist niet dat *“(v)oor wat het onvermogen betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niets heeft voorgelegd ter staving van haar onvermogen in het land van herkomst of origine.”* De verzoekster gaat hier geheel aan voorbij waar zij thans voorhoudt dat het bewijs van onvermogen in samenspraak met de financiële stortingen onstuitbaar aantonen dat zij afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Nu de verzoekster in het kader van haar aanvraag geen enkel stuk heeft voorgelegd voor wat haar onvermogen betreft, toont zijn niet aan dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd: *“(g)ezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst of origine, kan dan ook niet gesteld worden dat betrokkene op enige financiële ondersteuning aangewezen was om te voorzien in haar basislevensonderhoud”*. De verzoekster erkent dit ook in haar verzoekschrift, waar zij verwijst naar het arrest *Jia* van het Hof van Justitie van 9 januari 2007, waarvan zij aangeeft dat het Hof heeft gesteld dat de voorwaarden van *“ten laste”* zijn inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De verzoekster benadrukt ook dat de bewijslast ter zake op haar rust. Zij toont daarentegen niet aan dat de verweerder met miskennis van de voorliggende gegevens heeft vastgesteld dat zij niets heeft voorgelegd ter staving van haar onvermogen in het land van herkomst.

De loutere overtuiging van de verzoekster, dat zij wel degelijk aantoonde ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het herkomstland, volstaat niet om de bevindingen van de verweerder te weerleggen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging, kan immers niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijk oordeelsvorming.

De verzoekster betoogt dat de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet op kennelijk onredelijke wijze mag worden ingevuld. De verzoekster benadrukt dat de voorwaarde van het *‘ten laste’* zijn moet worden beoordeeld op het moment dat de verzoekster zich naar België begeeft en zij voegt er nog aan toe dat zij nog steeds ten laste is van haar dochter en de andere kinderen, zij verwijst hiervoor naar de effectieve samenwoning met haar kinderen.

Hoe dan ook, uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoekster dient aan te tonen dat zij reeds van in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde vaststelt dat dit niet het geval is. De verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd: *“Het gegeven dat betrokkene sedert 16.01.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”*

De verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad van State met nummer 245.995 van 6 november 2019. Zij betoogt dat een interpretatie in het licht van de Burgerschapsrichtlijn niet aan de orde is, nu het om een zuivere interne situatie gaat. De verzoekster kan niet op dienstige wijze naar voornoemd arrest verwijzen. De verzoekster diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op de gezinshereniging met haar Nederlandse dochter, mevrouw G.B. (eigen onderlijning). In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, valt deze situatie wel degelijk onder de Burgerschapsrichtlijn.

In een vierde onderdeel van het middel betoogt de verzoekster dat de verweerder een behoeftanalyse had moeten maken.

Daargelaten de vraag of de verweerder in de thans voorliggende zaak *überhaupt* een behoeftanalyse diende te maken, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig

onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Uit de bespreking hierboven blijkt dat de verzoekster er niet in geslaagd is om de vaststelling uit de bestreden beslissing dat “(u)it het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon” te weerleggen of te ontkrachten. Dit volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen, nu de verzoekster hoe dan ook niet aantoonde een familielid te zijn, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De verweerder diende dan ook niet bijkomend na te gaan of de materiële voorwaarden voor een verblijfsrecht dat toekomt aan personen die wél aantonen een dergelijk familielid te zijn, al dan niet zijn vervuld.

De verzoekster betoogt in haar conclusie dat de verweerder het “ten laste” zijn van de Unieburger in hoofde van de verzoekster niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande dat de verzoekster primordiale attesten aan het administratief dossier heeft gevoegd. De verzoekster betoogt dat alle opgeworpen attesten in het kader van de aanvraag in ogenschouw genomen moeten worden om deze te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van de verzoekster.

De verzoekster lijkt voor te houden dat de door haar voorgelegde stukken niet zorgvuldig werden onderzocht, maar zij laat na te verduidelijken welk door haar voorgelegd stuk door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte buiten beschouwing werd gelaten of werd veronachtzaamd.

3.2.5. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster geen onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering heeft aangetoond. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet of een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

3.3. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE